

Synspunkt, fuldkommen i Modstrid med sin egen Presse. I „Nationaltidende“ er det gjort meget stærkt gældende, at vi her staaer overfor betydelige Interesser. I en Artikel med Overskriften: „En fremmed stryger Gevinsten“ gøres dette Synspunkt meget stærkt gældende. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg lige citere fire Linier: Udenrigsministeren er i sine Bedømmelser af de handelspolitiske Resultater, hvortil Delegationen i Stockholm var naaet, gaaet imod Erhvervene. Videre fremhæves det i denne Artikel, hvor vigtigt det er, at vi kommer med, thi ellers er der en fremmed — altsaa et andet Land — der vil stryge Gevinsten. Ligeledes henviser jeg til en Artikel i „Berlingske Tidende“ for den 15. December, hvor det ogsaa gøres gældende, at Hovedsagen er den, at vi maa have en Ordning af det russiske Spørgsmaal. Det har i flere Aar været os inde paa Livet, vi har atter og atter afvist det, det er kommet igen, og det vil bestandig melde sig paa ny. Og derefter udvikles det, at man maaske ikke har ført rigtig Politik i denne Sag, og at man maa bestræbe sig for at faa Sagen op igen, for den vil fremdeles melde sig. Altsaa, med de konservative Hovedblade her i Byen og de Erhvervsorganisationer, der vel fortrinsvis støtter sig til det konservative Folkeparti, er den ærede konservative Ordfører i absolut Modstrid, naar han gør gældende, at det ikke er af nævneværdig Betydning at faa en Handelsoverenskomst med Rusland. Jeg forstod dog paa det ærede Medlem, at *ingen* Betydning kunde der maaske være Tale om, og naar man erkender dette, er det dog naturligt, at man aabner for at faa denne Smule Betydning frem, aabner saa meget, som det er nødvendigt, nemlig ved den Handelsoverenskomst, der skal aabne Rusland for os, for derved eventuelt ikke blot at opnaa den Smule, som det ærede Medlem dog ogsaa formoder, det er muligt at opnaa, men at faa Døren lukket helt op, saa at der bliver Adgang til en Virksomhed i det mindste af lignende Omfang som den, Danmark havde, inden Krigen i 1914 afbrød den.

Den højtærede Udenrigsminister gjorde for lidt siden nogle Bemærkninger — til Afslutning formoder jeg. Jeg konstaterer, at han ikke svarede paa et eneste af de Spørgsmaal, jeg har stillet til ham. Han forklarede atter, at det ikke kunde nytte at nære store Forhaabninger; naar man gjorde det, maatte man ogsaa tænke paa de Betalingsmuligheder, som var til Stede. Jeg maa atter erklære, at jeg har ikke stillet store Forhaabninger op, jeg har Gang paa Gang sagt, at om det bliver lidt eller meget,

vi kan vinde, derom ved jeg intet, men da vi jo før Krigen havde en ikke uvæsentlig Virksomhed med det russiske Marked for Øje, var der dog noget Haab om — og deri støttes jeg af en Række fremragende erhvervsdrivende her i Landet —, at vi kunde faa en lignende Virksomhed igen, naar der overhovedet bliver aabnet for Handelen.

Men det, der i Sagen er af størst Interesse, er uægtelig Hovedaarsagen til, at Forhandlingerne strandede, det ene politiske Punkt, som har været Anstødsstenen for den højtærede Udenrigsminister, og om hvilket vi fremdeles ganske savner Forklaring. Frygten for denne Enerepræsentation er jo ganske ugrundet. Danmark indvendte jo aldrig noget, da det absolutistiske Czardømme havde en Enerepræsentation her i Landet, og Danmark, som er et Kongedømme, vil vel dog ikke finde paa at hævde, at andre republikanske Stater skulde taale flere Repræsentationer her. Hvorfor man vil stille den Fordring overfor Rusland, staaer fremdeles hen som noget uforklarligt, noget, som den højtærede Udenrigsminister ikke har kunnet give tilstrækkelig Oplysning om. At dette Punkt var Hovedpunktet, har jeg just for 10 Minutter siden faaet bekræftet, idet jeg har søgt Forbindelse med den Mand, som var bemyndiget for den russiske Republik til at føre disse Forhandlinger. Han svarer saaledes — i Oversættelse: „Hovedpunktet i Uoverensstemmelsen mellem den russiske og den danske Delegation var Nægtelsen af at anerkende vor Repræsentation som den eneste Repræsentation for den russiske Republik i Danmark. Hvad angaar de andre Punkter, har der under de sidste Forhandlinger været projekteret Veje til en bestemt Overenskomst.“ Altsaa, al Tale om andre Stridspunkter afvises bestemt og kategorisk, Hovedpunktet, paa hvilket Forhandlingerne strandede, var Spørgsmaalet om den nuværende russiske Regerings Enerepræsentation i Danmark; med Hensyn til de andre Punkter var der efterhaanden fundet Veje til en bestemt Overenskomst. Dette er Kendsgerningen, dette er, hvad der faktisk foreligger, og den højtærede Udenrigsminister har været ude af Stand til at oplyse os om, hvorfor han med en saadan Stædighed holder fast ved dette Punkt og ønsker, at der ved Siden af Repræsentanter for den nuværende faktiske Regering i Rusland skal sidde en anden Repræsentation, der intet Holdepunkt har i selve Rusland. Naar man trods det, at der intet er oplyst paa dette Hovedpunkt, fra konservativ Side kan bøje sig, saaledes